

Του Χρίστου Λιάπη

Θοδωράκο μου, Η γιορτή του Άη-Νικόλα είναι μία μεγάλη ημέρα, μεγάλη σαν τη θάλασσα και σαν τις καρδιές των πιστών ανθρώπων που είναι πιο μεγάλες κι από τις θάλ-ασσες....

Γιορτάζει ο Άη-Νικόλας, ο Άγιος που προστατεύει όλους τους ναυτικούς και τους καπεταναίους σαν τον μπαμπά σου. Ξέρω πως σου λείπει πολύ, όπως του λείπεις και εσύ, όπως του λείπετε όλοι σας, τα αδέρφια σου και η μαμά. Για αυτό, όταν έμαθα πως το καράβι του είχε αράξει αρόδο στα διυλιστήρια, εδώ έξω από την Αθήνα, δεν μπορούσα να μην πάω να τον δω. Είναι ένα τεράστιο καράβι, μεγάλο σαν μεταλλικό νησί, που μόνο ο πατέρας σου και οι πρωτοκαπεταναίοι συνάδελφοί του, με την αξιοσύνη τους μπορούν και το κουμαντάρουν. Είναι τόσο μεγάλο που με ένα του ταξίδι, χωνεύει στην κοιλιά του όλο το πετρέλαιο που χρειάζεται η χώρα μας για έναν χρόνο. Για αυτό, πρέπει να είσαι περήφανος για τον πατέρα σου, όπως είμαστε όλοι περήφανοι για τους Έλληνες ναυτικούς μας. Γιατί χρειάζονται πολλές

γνώσεις, ναυσιπλοΐας, φυσικής, χημείας των υδρογονανθράκων, γεωγραφίας, δικαίου της θάλασσας, διοικητικής επιστήμης και άλλα, ακόμη πιο σύνθετα, ώστε να ταξιδέψει, να φορτώσει και να ξεφορτώσει με ασφάλεια το πολύτιμο φορτίο του. Πολύτιμο, όχι μόνον γιατί είναι ακριβό, αλλά γιατί χάρη σε αυτό, μετά την επεξεργασία που του κάνει ένα μεγάλο εργοστάσιο με σωλήνες και δεξαμενές που το λέμε διυλιστήριο, μπορούμε να κινούμε τα αυτοκίνητά μας και να ανάβουμε τα καλοριφέρ μας. Αυτό είναι που κάνει τη δουλειά του πατέρα σου τόσο σημαντική. Γιατί η χώρα μας δεν είναι πλούσια και έχει μεγάλη ανάγκη από τη ναυτιλία για να αναπτύσσεται. Για αυτό να μην του θυμώνεις και να μη στενοχωριέσαι που δεν μπορεί να είναι κοντά σας τόσο όσο και εκείνος και εσείς θα θέλατε. Όπως δεν θέλω να θυμώνεις και μαζί μου, επειδή δεν μπορώ να έρχομαι να σε βλέπω συχνά. Ούτε να στενοχωριέσαι.

Γιατί οι μεγαλύτερες αποστάσεις, Θοδωράκο μου, δεν είναι πάνω στον χάρτη, αλλά μέσα μας. Μέσα μας μεγαλώνουν και μικραίνουν όλα, ανάλογα με το πως αντιλαμβανόμαστε το χρέος μας. Αυτό που πρέπει να κάνουμε για τη χώρα μας. Γιατί και η χώρα μας είναι κι αυτή ένα μεγάλο καράβι. Ένα καράβι όμορφο που ήταν κάποτε δυνατό και με χαρούμενο πλήρωμα. Το καράβι, όμως αυτό, έπεσε, τα τελευταία χρόνια, σε φουρτούνα. Μία φουρτούνα που την προκάλεσαν τα λάθη των συμμάχων μας οι οποίοι ρύθμιζαν τους αέρηδες, τους στροβίλους και τις νηνεμίες της παγκόσμιας οικονομίας, αλλά και η δική μας ανευθυνότητα η οποία άφησε τη χώρα μας απροετοίμαστη, καθώς και η ανικανότητα των πολιτικών μας που και αυτή δεν είναι παρά μία ακόμη έκφραση της ανευθυνότητας των επιλογών μας. Τη φουρτούνα αυτή την ονομάσαμε "κρίση".

